

7) I hvilket omfang kan medlemsstaternes domstole anvende Domstolens fortolkning af Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 i forbindelse med sag C-249/10 P, Brosmann, og sag C-247/10 P, Zhejiang Aokang, med henblik på at fastslå, at told ikke var skyldig efter lovgivningen, jf. EF-toldkodeksens artikel 236 [Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 ⁽³⁾], for virksomheder, der som appellanterne i Brosmann-dommen og Zhejiang Aokang-dommen ikke indgik i stikprøven, men som indgav anmodninger om markedsøkonomisk behandling og individuel behandling, som ikke blev undersøgt?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1472/2006 af 5.10.2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse typer af fodtøj med overdel af læder med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Vietnam (EUT L 275, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22.12.1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT L 56, s. 1).

⁽³⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 af 12.10.1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (EFT L 302, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Administratīvā apgabaltiesa (Letland) den 13. december 2013 — VAS »Ceļu satiksmes drošības direkcija« og Latvijas Republikas Satiksmes ministrija mod Kaspars Nīmanis

(Sag C-664/13)

(2014/C 71/15)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Administratīvā apgabaltiesa

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: VAS »Ceļu satiksmes drošības direkcija« og Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Sagsøgt: Kaspars Nīmanis

Præjudicielt spørgsmål

Skal bestemmelserne i artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF ⁽¹⁾ af 20. december 2006 om kørekort, sammenholdt med første punktum i 2. betragtning til direktivet, fortolkes således, at de er til hinder for en ordning i en medlemsstat, hvorefter det eneste bevismiddel, hvorved en person kan godtgøre at have sædvanlig bopæl i den pågældende medlemsstat (Letland), er den af vedkommende foretagne bopælsanmeldelse? »Bopælsanmeldelse« skal forstås som en persons pligt til i henhold til national ret at lade sig registrere i et statsligt folkeregister,

således at det er muligt at komme i kontakt med personen på den anmeldte adresse i forbindelse med vedkommendes retsforhold til staten og de lokale myndigheder.

⁽¹⁾ EUT L 403, s. 18.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauen) den 17. december 2013 — VĮ »Indėlių ir investicijų draudimas« og Virgilijus Vidutis Nemaniūnas mod Vitoldas Guliavičius og AB bankas »Snoras« under konkurs

(Sag C-671/13)

(2014/C 71/16)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Parter i hovedsagen

Kassationsappellanter: VĮ »Indėlių ir investicijų draudimas« og Virgilijus Vidutis Nemaniūnas

Andre procesdeltagere: Vitoldas Guliavičius og AB bankas »Snoras« under konkurs

Præjudicielle spørgsmål

1) Kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 ⁽¹⁾, sammenholdt med punkt 12 i bilag I hertil, fortolkes således, at såfremt en medlemsstat fastsætter bestemmelse om, at de indskydere, der er indehavere af værdipapirer (indskudsbeviser) udstedt af et kreditinstitut, ikke er omfattet af en garantiordnings dækning, omfatter denne udelukkelse kun de indskudsbeviser, der har (udviser) samtlige de egenskaber, der kendetegner et finansielt instrument i henhold til direktiv 2004/39 ⁽²⁾ (når der samtidig henses til eksistensen af andre EU-retsakter, eksempelvis Den Europæiske Centralbanks forordning 25/2009), herunder omsætningsmuligheden på sekundære markeder?

2) Såfremt den berørte medlemsstat vælger at gennemføre direktiv 94/19 og direktiv 97/9 ⁽³⁾ i den nationale ret således, at garantiordningen for indskydere og investorer fastsættes i den samme retsakt (den samme lov), kan artikel 7, stk. 2, i direktiv 94/19 og punkt 12 i bilag I til direktiv 94/19 sammenholdt med artikel 2, stk. 2, i direktiv 97/9 og under hensyn til artikel 2, stk. 3, i direktiv 97/9 da indebære, at indehavere af indskudsbeviser og obligationer ikke er dækket af nogen af (garanti)ordningerne som omhandlet i de nævnte direktiver?

3) Da de nationale bestemmelser indebærer, at indehavere af indskudsbeviser og obligationer, der er udstedt af et kreditinstitut, ikke er dækket af de garantiordninger, der er nævnt i direktiv 94/19 og direktiv 97/9, spørges:

a) Skal artikel 3, stk. 1, artikel 7, stk. 1 (som ændret ved direktiv 2009/14), og artikel 10, stk. 1, i direktiv 94/19 sammenholdt med samme direktivs artikel 1, stk. 1, der definerer begrebet indskud, anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning?

b) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 1, i direktiv 97/9 anses for tilstrækkeligt klare, præcise og ubetingede til at skabe subjektive rettigheder, der kan påberåbes af privatpersoner ved de nationale retsinstanser med henblik på at opnå dækning af de krav, som de har rettet mod det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forestå betaling i henhold til en garantiordning?

c) Såfremt de foregående spørgsmål »3a« og »3b« besvares bekræftende, spørges, hvilken af de to garantiordninger den nationale ret skal vælge ved løsningen af en tvist mellem en privatperson og et kreditinstitut, i hvilken forbindelse der er rettet henvendelse til det garantiorgan, som medlemsstaten har oprettet, og som har til opgave at forvalte en garantiordning for indskydere og investorer?

4) Skal artikel 2, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, i direktiv 97/9 (sammenholdt med bilag I til det nævnte bilag) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en investorgarantiordning ikke omfatter de investorer, der er indehavere af værdipapirer udstedt af et kreditinstitut, på grund af det finansielle instruments form (værdipapirer) og under forudsætning af, at kreditinstituttet ikke har overført eller anvendt investorerens midler eller værdipapirer uden disses samtykke? Er den omstændighed, at det kreditinstitut, der har udstedt værdipapirerne — udstederen — samtidig optræder som depot-selskab for disse finansielle instrumenter (mellemed), og at de investerede midler ikke kan adskilles fra de andre midler, som kreditinstituttet råder over, relevant for fortolkningen af de nævnte bestemmelser i direktiv 97/9 i forhold til beskyttelsen af investorerne?

Appel iværksat den 17. december 2013 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 8. oktober 2013 i sag T-545/11, Stichting Greenpeace Nederland og Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) mod Europa-Kommissionen

(Sag C-673/13 P)

(2014/C 71/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved B. Smulders, P. Oliver og P. Ondrůšek, som befuldmægtigede)

De andre parter i appelsagen: Stichting Greenpeace Nederland og Pesticide Action Network Europe (PAN Europe)

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Rettens dom ophæves.

— Domstolen træffer selv endelig afgørelse vedrørende det første og det tredje anbringende, eller sagen hjemvises til Retten til afgørelse af disse anbringender, jf. artikel 61 i statuten for Domstolen.

— De indstævnte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen indeholder et enkelt anbringende, nemlig at Retten har anlagt en urigtig fortolkning af begrebet oplysninger, der »vedrører emissioner til miljøet« i artikel 6, stk. 1, første punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1367/2006 af 6. september 2006 om anvendelse af Århuskonventionens bestemmelser om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet på Fællesskabets institutioner og organer⁽¹⁾ (»Århusforordningen«), som er i strid med Kommissionens opfattelse, hvorefter dette begreb skal fortolkes på en sammenhængende og harmonisk måde og i lyset af de øvrige omhandlede bestemmelser. Anbringendet består af tre led:

i) Retten har begået en fejl, idet den har set bort fra behovet for at sikre en »indre« overensstemmelse mellem Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter⁽²⁾, sammenholdt med Århusforordningens artikel 6, stk. 1, som forstået i lyset af artikel 4, stk. 4, i konventionen om adgang til oplysninger, offentlig deltagelse i beslutningsprocesser samt adgang til klage og domstolsprøvelse på miljøområdet (»Århuskonventionen«).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/19/EF af 30.5.1994 om indskudsgarantiordninger (EFT L 135, s. 5).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21.4.2004 om markeder for finansielle instrumenter, om ændring af Rådets direktiv 85/611/EØF, og 93/6/EØF samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF og om ophævelse af Rådets direktiv 93/22/EØF (EUT L 145, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 97/9/EF af 3.3.1997 om investorgarantiordninger (EFT L 84, s. 22).